

Afrika! kiál-
 oly fáradtak
 tak hanyatt
 tértek, nagy
 hogy kalit-
 két kontyos
 vesen vitat-
 nek ezek a
 ák, gondol-
 ek rá, hogy
 lyhó gólyák,
 tak tanulni
 vezetőutat.
 ultak meg
 gólya Kiná-
 ban, hová a
 ket, kettes-
 atják lusta-
 lter Anna.

FEJTÖK.

VII. kötet
 jtvény meg-

m eg: Szily
 zella, Tarnai
 Attila, Auer
 érek, Reinitz
 Margit, Brudl
 mma, Bende
 gyó Erzsike,
 üll Elli, Far-
 anyi és Lala,
 lona, Tusák
 r Elza, Mal-
 Rothschnik
 sy testvérek,
 rit, Kelemen
 , Sonnenfeld
 Onory Béla,
 , Pál Gizike,
 ranka, Brüll
 eim Ilona és
 Felix, Szász
 na, Kenessey
 náth Dezső,
 l, Wodiáner
 a és Erzsike,

zámában.

naeum-épület.
 pesten.

KIS NAP

NÉGY KIRÁLYFI. (Lásd a 364. lapon.)

XXXVII. kötet. 23. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. december 8-án.

ZOLTÁN TAPASZTALÁSAI.

— Elbeszélés. —

ZOLTÁN tizenegy éves fiu volt és már a gimnáziumba járt. Még csak az első osztályba ugyan, de már a gimnáziumba, ahol hozzá hasonló fiuk voltak, sőt egyik-másik még valamivel nagyobb is.

Ebben talán nincsen semmi különös dolog, azt hiszitek. De ha Zoltánnak azt mondta volna valaki, alkalmasint megvető büszkeséggel mosolyog reá, mert meg volt győződve, hogy szebb, jelesebb, nagyobszerű állapot nem lehetséges a világon. Nincsen senki különb mint ő és az ő diák pajtásai. Persze, kivéve azokat a fiukat, a kik még nagyobbak, mert hát azok még előbbre vannak, ahova ő majd csak ezután fog jutni. De ezeken kívül aztán csakugyan senki sincs, aki méltó volna hozzá.

Azt még ugy valahogy csak megvalotta, hogy a mamák érnek valamit, az nem rossz dolog, ha valakinek jó mamája van. De már a leánytestvéreiről és általában a leányokról meg nem foghatta, hogy azok miképp mernek csak szóba is állani vele, de egyáltalában minek is vannak a világon?

— Nevetséges! Hát ugyan micsoda egy ilyen nyafogó kényes leány? Mire is való? Nem tud se futni, se birkózni, nem lehet hasznát venni semmire. Mindjárt megijed, mindjárt sir s órahosszat eljátsszik azzal az ostoba bábuval. No de mit is csináljon, mikor csak leány!

Igy gondolkozott vitéz és büszke Zoltán és ezt éppenséggel nem is titkolta. Akárki is hallhatta tőle, mennyivel kü-

lönb a fiu mindenben. És ha valaki azt találta mondani, hogy talán mégsem egészen helyesen és jól gondolkozik, megvetőleg felelé:

— Már azt én jobban tudom. Van nekem négy leánytestvérem, kettő kicsiny, kettő nagy. A két kicsikéről, Lenkéről és Tinikéről, nem is érdemes beszélni. Ezek egyebet sem tudnak, mint sirni, nyafogni, kényeskedni. Hanem hát a két nagyobbik, akik öregebbek nálamnál!.. Blanka tizenhét éves, Janka most mult tizenöt éves, de egy mákszemnyivel sem különbek; mégis azt akarnák, hogy ők oktassanak engem, hogy én engedelmeskedjem nekik, mintha ők valamiben többet tudhatnának mint én. Nevetséges! Mikor ők is csak leányok!

Mivel így gondolkozott, annál nagyobb volt egy napon a megdöbbenése, sőt akár azt is mondhatnám, a kétségbeesése, mikor azt hallotta a szüleitől, hogy vagy tiz napra elutaznak. Már tudniillik nem mindnyájan, csak az apa, a mama és Blanka, mert a fővárosban rokonokat fognak meglátogatni. És amíg oda járnak, Janka lesz itthon a kis gazdasszony, ő fog mindenről gondoskodni, ő fog felügyelni kis testvéreire és ezek közt Zoltánra is.

Ez a hir ugy meglepte és lesujtotta Zoltánt, hogy eleinte szinte bele kábult és azt sem tudta, mit gondoljon. Mert eddig csak ugy csendesen viaskodott a testvéreivel, azoknak nem volt semmi hatalmuk fölötte, mert mindnyájoknak a mama parancsolt. De most Janka lép a mama helyébe. Ez már rettenetes, ez borzasztó!

Utóvégre, ha már mindenképpen meg kell az ilyen szörnyü dolognak történnie,

abba csak bele törődött volna, hogy Blanka legyen a főszemély a házban. Blanka már nagy leány és, mi tagadás benne, egyszer-másszor kisegítette Zoltánt holmi apró bajokból, még a leczkénél is, mikor a német fordítással nem boldogult. Azután meg Blanka igen jól értett a sütés-főzéshez, pompás pogácsát tudott sütni, Zoltán pedig nagy barátja volt a pogácsának, az iskolában mindig irigyelték a pajtásai, mikor előszedte zsebéből a jó csemegét. De még azt is megtette Blanka, hogy akárhányszor így szólt:

— Zoltika, ha van időd, jőjj velem, kísérj el a Klára nénihez, te leszel a lovagom.

Ez pedig nagyon tetszett Zoltánnak. Mikor a nagy testvérnénjével végig sétált az utcán, akárki is láthatta, hogy ő milyen gavallér.

Hanem Janka! Mit várhat Jankától? Hiszen pár évvel öregebb ugyan, de nem éppen valami sokkal. Mit tudhat Janka? A mama soha sem bizta még rá, hogy végezze a Blanka dolgát... egyebet sem csinál, mint tanulgat... no persze, az sem lesz valami hires nagy dolog. Az igaz, hogy Zoltán soha sem törődött vele, mit tud Janka; ha már épen szüksége volt is valami kis segítségre és a mama nem volt otthon, csak Blankához fordult. A jó pogácsán meg csak osztozni szeretett Janka... ha pedig kísértelt látogatába játszó társaihoz, sohasem kellett őt kísérni, elfutott maga is. De különben hiába is kérte volna Zoltánt, hogy kísérje. Majd bizony! És most ez a Janka paran-

csoljon neki! Ő szabja meg, mi szabad! De már abból semmi sem lesz!

Ezt persze csak úgy gondolta Zoltán, de nem mondta, mert a mama igen világosan és határozottan így szólt:

— Janka okos és ügyes leány; tudja, mit hogyan kell tenni, tehát neki engedelmességed jete. Ha épen látni fogja, hogy szükséges, majd elmegy Klára nénihez tanácsot kérni.

Zoltán nem árulta el nagy elégedettségét, mert jól tudta, hogy ez tökéletesen kárba veszett fáradság volna. Ha egyszer a mama kimondta, mit akar, az ellen nem lehetett szólani. De mikor maga volt, büszkén hátra vetette a fejét.

— Nevetséges! Majd megmutatom én Jankának, hogy ki vagyok én! Mintha egy olyan inczifinczi leány fölötte állhatna egy ilyen magamforma diáknak! No bizony!

Másnap reggel a szülők és Blanka elutaztak és megkezdődött a Janka uralkodása. Nem volt könnyű és kellemes uralkodás, azt mindjárt az első napon belátta.

Épen szünet-nap volt, de azért Zoltánnak lett volna bőven munkája, hogy elkészüljön a földadott leczkével és az írásbeli dolgozataival. De Zoltán mindenféleképp hozzá fogott, csak a dolgához nem. Janka figyelmeztette is. De Zoltán csak úgy félvállról felelt:

— Oh, soha se törődjél az én dolgommal. Ha egyszer neki vágok, tiz percz alatt készen vagyok. Jóformán alig is van valami dolgom, azt csak úgy játszva elvégzem.

Jött, ment a házban, az udvaron, és töltötte az időt haszontalanul, azután megint benézett a szobába. Ott Janka

éppen a két kis leánnyal tartott leczkét, mert ezeknek is tanulni kellett már és éppen nagy munkában voltak, hogy leírják az ábécét. De amint Zoltán belépett, bajos volt nyugodtan tovább dolgozni, mert folyton izgett-mozgott, járt-kelt, keresett-kutatott és mindig ott akadt valami dolga az asztalon, ahol a kicsinyek dolgoztak. Ezeknek a figyelme persze mindjárt oda fordult, sokkal érdekesebbnek találták az abécé-írásnál azt, valjon csakugyan a fiókban van-e a Zoltán labdája, vagy pedig kint valahol az udvaron, mint Janka mondja.

— Nincs oda kint, mondá Zoltán. Ott már kerestem.

— No's, hát itt nincs, felelé Janka. És itt most ne is keresd, mert csak zavarsz. Különben sokkal okosabb lesz, ha magad is hozzá látsz a dolgozhoz. Tudod, hogy délután ki akarunk sétálni. Akkor nem fogsz ráérni.

— Ugyan ne untass az ilyen beszéddel! Talán bizony azt hiszed, én is olyan csigamódra haladok a dolgommal, mint ti most itt. Ha én hozzáfogok, készen is vagyok mindjárt. De te azt nem érted. Te csak olyan leány vagy, mint a többi. Fogalmad sincs róla, mi fiuk hogyan végezzük a dolgunkat.

— Majd meglátom. Ha jól elkészülsz vele, annál jobb. De ha most nem akarsz hozzá fogni, akkor keress magadnak más mulatságot, ne keresgélj és ne kotorárgass itt, mert zavarsz. Ezt pedig nem engedem.

Zoltán gunyosan kaczagott.

— Gyönyörű dolog, mondhatom. Hát ne nézzétek, hogy én mit csinálok. Ha én

a dolgomat végzem, miattam akár ágyuzhatnak is. Oda sem hederitek.

A kis Lenke és Tinike kellőképen megbámulták a nagyszerű diákot. Az bizony csodadolog, amit beszél. Ők még ugy is alig tudnak figyelni, ha semmi sem zavarja őket, mert hát nehéz mesterség az az abécé annak, aki nem tudja. Sokkal inkább szerettek egyébre gondolni, ami mulatságosabb. Irigyelték is Zoltánt, akinek még a nehéz leczke is csak játék s aki most igazán játszani kezdett a szomszéd asztalnál. Előszedte az ólom katonáit, glédába állította és egy kis ágyuból borsó-szemeket lövöldözött rájuk.

(Vége következik.)

A GONOSZ SÁRKÁNY VÉGE.

URAM fia!...

Milyen fura história!

Hallgass ide Lajosom,

Mindjárt el is olvasom:

*Azt beszéli ez a mese,
Hogy ott messze
Piramisok országában,
Hajdanában,
Tűzokádó hegyek árnyán
Élt egy rettenetes sárkány,*

Aki maga is tüzet hányt,
 Elemésztve sok fiut, lányt.
 Szegény szülék azt sem tudták
 A dolgukat mire fogják.
 Azt a szörnyü, éhes sárkányt
 Meg nem ejtheté az ármány ;
 Folyton szerzett bajt és jajt,
 Semmi csel nem fogott rajt.
 Nagy vitézek próbálkoztak,
 Seregek is hadakoztak
 A pusztító vad ellen,
 Hej, de mind sikertelen !
 Végre, hogy nem használt semmi,
 Elkezdettek esdekelni ;
 Sápítoztak, imádkoztak,
 Áldozatokat is hoztak.
 Végtére az istenek
 Meg is könyörültenek.
 Roppant záport zuditottak
 Az egész vidékre,
 Áradatok bögtek-zugtak
 Le a tűzhegységre,
 A gulák is elmerültek,
 Az emberek menekültek
 Hegyek tetejébe.

*

A barlangnak ajtajában
 Ült a sárkány egymagában.
 A lángot erősen fujta,
 Hogy a vizeket meggyujtsa.
 De a víz erősebb volta
 A nagy tüzet kioltotta.
 Bög a sárkány : »Hóha, héha !
 Ennek a fele se tréfa !
 Erre-arra hitvány vizek,
 Locsolják bennem a tüzet !
 Rontom-bontom,
 A tüzet hiába ontom !

Lángos adta pocsolyák,
 A tüzemet kioltják !
 Szökjünk innen, de hamar,
 Mert az ár még eltakar,
 És mint holmi buta tulok
 Az özönbe bele fulok !«

Hopp, egy szabad párkány ! . . .
 Arra ült a sárkány ;
 Nagyokat dörgött, kiáltott,
 De már lángot nem okádott ;
 A szusz kifogyott belőle,
 S szép lassacskán elmerüle.

*

Hogy a vizek eloszoltak
 S az ormokról szerte folytak ;
 A tetőkrül az emberek
 A völgybe lehömpölyögték.
 S midőn haza értek este —
 Ottan feküdt elterülve,
 Mint czölöp megmerevülve
 A holt szörnyetegnek teste.
 Volt nagy öröm, danolás,
 Ugrándozás, tánczolás.
 »Mi nekünk nem árt mán,
 Elpusztult a sárkány !
 Csuhajla, ihajla,
 Vigan vagyunk, igaz a !

JANIKA BUKÁSA.

JANIKÁNAK olyan jó lábai voltak, hogy messze földön nem akadt párjára, a ki vele versenyt fusson. Büszke is volt rá nagyon és büszkén hivatgatja ki pajtásait, mérközzenek vele.

— Ugy-e, nem meretek kiállani? mondá egyszer ismét nagy hetykén. Okosabb is, mert én mindig megverlek.

— No hát most már csak azért is megpróbálom, szolt Gyuricza, aki pár lépésnyire állt tőle.

— Te mernél velem sikra szállni?

— Igen is, én. Hol legyen a cél?

— Amott annál a nagy fánál. No, de minek is fogjak bele? Akár kétszer is megjárom, amig te oda érsz.

— Majd megvállik. Hát csak fussunk.

Janika megvetőleg nézett ellenfelére.

— No hát legyen. Egy, kettő, három!

Megindultak és Gyuricza összeszedte minden erejét, futott mint az agár. És minél tovább futott, annál inkább bizott a győzelmében, mert Janika nem került eléje. Sőt még nem is igen hallotta lépéseit maga mögött.

El is jutott Gyuricza a célhoz és elégedetten fordult meg, hogy lássa, mennyivel hagyta el Janikát. Hát azt bizony

nagyon elhagyta, mert Janika még most is ott volt, a honnan indulnia kellett és sántikálva, keserves arcot vágva, alig birt a lábán állani.

— Ohó! Mi a bajod? Mi történt? kérde Gyuricza s oda szaladt.

Röstelte Janika, de hát el nem tagadhata. Biz az ugy történt, hogy ott közel valami kötél volt kifeszítve, melyet át kellett volna ugrania. Nem is volt magasan, de hát ő rosszul számította ki. Ugy bizott az ügyességében, hogy efféle apróságra nem is tartotta érdemesnek figyelni. Így aztán bele botlott az akadályba, elbukott és ugy oda vágódott a földhöz, hogy alig birt föltápáskodni. Gyuricza pedig ezalatt célhoz ért.

Kezdte magyarázni, hogy így meg ugy, ez nem számít, ő nincs legyőzve, de Gyuricza nevetve felelé:

— Dehogy nem! Vigyáztál volna jobban, akkor nem esik bajod. Hanem így jár, aki nagyon elbizakodik. Utoljára is nem ér cél, mert haszontalan kis akadályban elbukik.

SASTOLL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

KIS Alice nem hiába kérdezte, hogy ki az? Mert csakugyan látott valakit, volt ott valaki. Az az hogy volt is, nem is; bent is volt, kint is volt — mégis egyik helyen sem egészen.

Róbert egy szökkenéssel ott termett a másik szobában és rögtön tudta, ki az, mi az. Még rá is ösmert. A vadak vezére volt az, a rettegett Sastoll, aki az ablakon akart bebujni. Csakhogy ettől Róbert nem ijedt meg egy csöppet sem, mert ő jól tudta azt, amire Sastoll nem számított s amit most egyszerre kellemetlen meglepetéssel tapasztalt.

Hogy más is megértse, el kell mondanom, hogy azok a gazdák ott ama veszedelmes vidéken nagyon óvatosan építik a házaikat. Gondoskodnak róla, hogy egykönnyen meg ne lephesse őket ellenség. Ezért nemcsak az ajtót csinálják igen erősre, hanem az ablak is mind olyan, hogy azon ugyan senki be nem mászik. Nincs pedig rajta vasrostély, se vastábla, hanem igen egyszerűen az ablak csak vagy másfél arasznyi széles, úgy hogy legföljebb valami kis gyermek bírna rajta nagy bajjal keresztül furakodni. Felnőtt ember ott semmiképp sem fér be.

Tudta ezt úgy félig-meddig Sastoll, de bizott mégis benne, hogy a milyen ügyes és hajlékony, hát mégis csak keresztül furakodik a keskeny ablakon. S mert a bent levők erre nem számítanak, hát annál inkább meglepi őket. Nagy ügyel-bajjal be is tolt a feje után a vállát és a mellét is, és még tovább erőlködött, mikor Alice észre vette s kiáltására Róbert megjelent, kezében a puskával.

Amint Sastoll a fegyveres ifjut megpillantotta, gyorsan vissza akart huzódni. De csak akart, megtenni nem bírta. Úgy beleszorult az ablakba, hogy mozdulni sem birt. Kénytelen volt belátni, hogy ahhoz sok idő, erőfeszítés kell, míg valami-kép kiszabadul a kelepczéből. Vele szemben pedig töltött puskával áll ellensége. El van veszve.

Villogó szemekkel, puskáját föl emelve közeledett Róbert.

— Ohó, kedves Sastoll barátom, ott be nem jössz! És úgy látom, vissza sem tudsz menni. Most már véged van, mert

az ilyen gonosz ficzko nem érdemel kiméletet. Most meghalsz!

Vállára emelte a puskát, még csak a kakast kell meghuzni és vége Sastollnak. A vörösbőrü vezér kidülledt szemekkel, halálos rémületben bámult reá. Vitézek, halálra elszántak a vörösbőrü vad indiánusok, ha viadalra kerül a sor; de Sastoll most egészen más helyzetben volt. Furfanggal, ravaszul be akart lopózni az ellenséghez, s ime: csuful rajta vesztett. Mozdulni sem tud, tehetetlenül fogva van, egészen az ellensége tetszésétől függ az élete. Hiába próbálna vissza vonulni, mert a míg ebben erőlködik, ellensége akár tiz golyót is bele löhet. Ilyen csufosan elveszni pedig szégyen. És mind hiába, nincs menekülés! Kegyelmet hiába kérne az ellenségtől, akinek ő épen az életére tört.

Mialatt azonban Sastoll elcsüggedve ezeket végig gondolta, segítsége érkezett. Még pedig senki más, mint a — kis Alice.

A kicsi leányka, mikor látta, hogy Róbert lövésre emeli a puskáját, fölugrott a helyéről és odaszaladt.

— Oh, Róbert, mit akarsz tenni! kiáltá ijedten.

— Menj félre, Alice! parancsolá a fiu keményen. Ez most nem játék, itt az életünket köll védelmeznünk.

De a kis leányka nemcsak félre nem ment, hanem oda állt Róbert és Sastoll közé s szinte könyörögve mondá:

— Oh, ne lödd agyon! (Lásd a képet a 360—361. lapokon)... hiszen ő nem bántott... hiszen, nézd... szegény nem is mozdul. Az gonosz tett, ha valaki védtelent öl meg, azt mondta mindig apácska.

A megszorult vörösbőrű értette a fehérek nyelvét; de még ha nem értette volna is, láthatta, kitalálhatta, hogy a kis leány mit akar. Ez reményt támasztott benne. Most már ő is megszólalt:

— Kicsi leányka jó leányka... Sas-toll szereti a kicsi fehér leánykát... Sas-toll szeretni fogja a fehér fiút is.

— Hallod, hallod? szól Alice. Ő szeretni fog minket.

De Róbert nem könnyen tágitott. Egy pillanatra sem bocsátotta le a puskát, hanem folytonosan halálos félelemben tartotta a megszorult vörösbőrűt. Alicera pedig most már szigoruan rákiáltott.

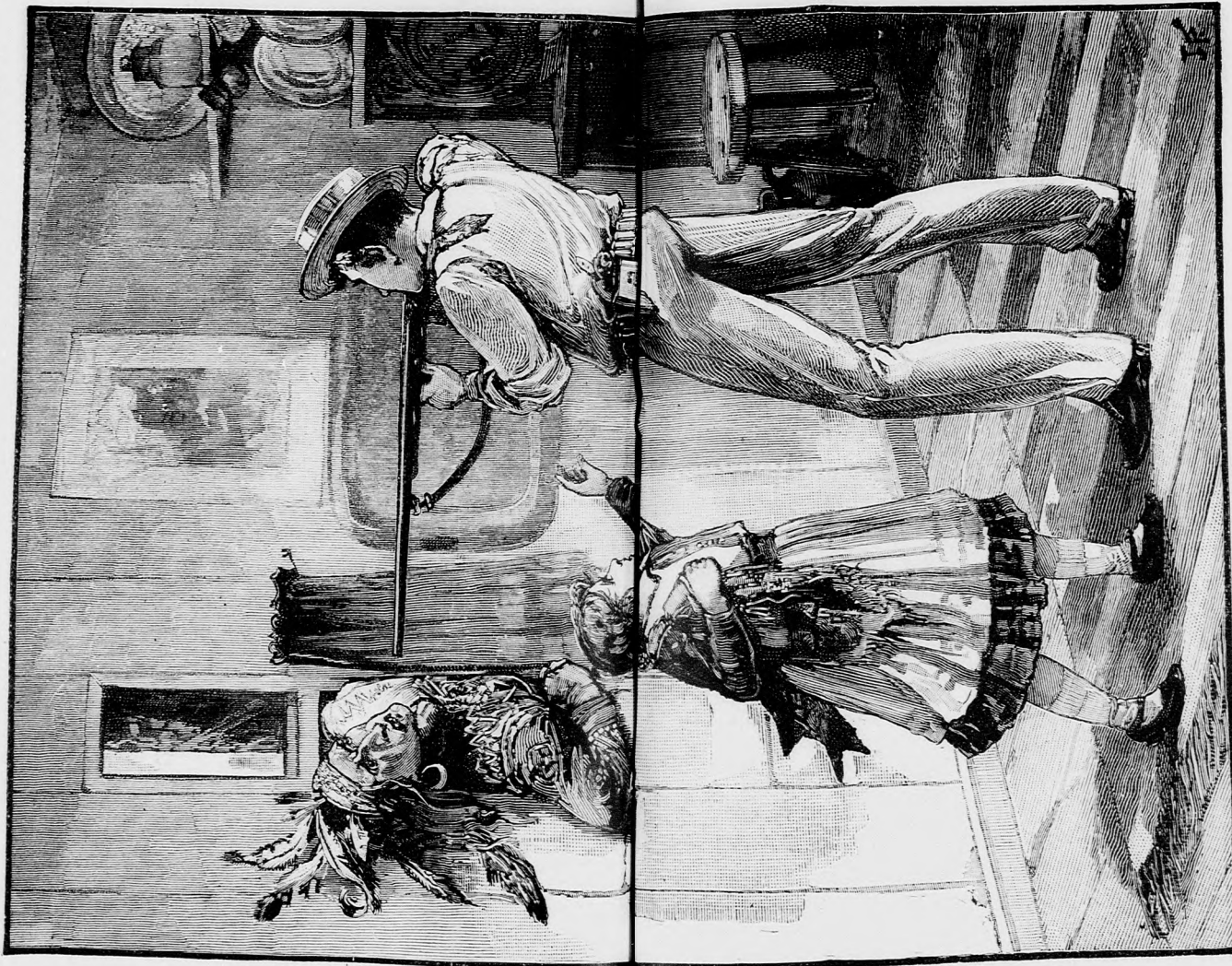
— Tüstént menj a helyedre! És ne merj többé bele szólni a dolgomba.

Sastoll látta, hogy még nem egészen biztos az élete. De Róbert nem sietett a lövéssel. Tehát még lehet alkudozni. Kezdte is Sas-toll újra. Nyájas, szelid és alá-zatos igyekezett lenni.

— Jó kis fehér leányka hisz Sas-tollnak, de fehér fiú nem hisz... Pedig Sas-toll igazat beszél... eddig ellenség volt, de most szereti a jó fehér leánykát... Sas-toll nem lesz ellenség.

Róbert keményen a szemé közé nézett.

— Hallom a szavadat, Sas-toll, de hogy higyem el? Te azért jöttél ide, hogy megölj minket, a kiket itt találsz ebben a házban. Most meg vagy fogva, tőlem függ

az életed, tehát álnokul beszélsz, csak hogy kimenekülhess. De ha megszabadulsz, megint csak ellenségünk leszel.

— Nem, Sas-toll nem lesz többé ellenség... Sas-toll nem fogja bántani a fehér emberek fiát, mert Sas-toll szereti a kis fehér leányt.

sabban. Ha én most megkegyelmezek neked és nem öllek meg, ígér-e, hogy azonnal elmegy erről a tájról az embereiddel együtt?

— Meg, de nem tudom... megpróbálom... felelé Sas-toll gondolkozva.

— Ugy? Hát, még csak nem is ígér-e? Még ki sem szabadultál, már azon gondolkodol, hogy szószegővé légy.

A vörösbőrű vezér szemében büszke önértet villogott.

— Sas-toll soha sem csal, Sas-toll mindig megteszi amit mond.

— No's, akkor hát mondd azt, hogy tüstént eltakarodol innen.

— Sas-toll nincs maga, Sas-toll ezt nem ígérheti, felelé a vörösbőrű komolyan. De Sas-toll szereti a fehér kis leánykát és a fehér bátor fiút.

Ebből Róbert nem igen tudott kiokosodni. Pedig gyorsan el kellett magát szánnia, hogy mit tegyen. A többi vörösbőrű bizonyosan mihamar észreveszi a vezér baját és próbálni fog valamit, vagy hogy megmentse, vagy hogy boszut álljon, ha

— Azzal én nem sokat törődöm, szeretted-é vagy sem; de nem is hiszem, felelé Róbert kemény hangon. Beszéljünk oko-

a vezérnek baja esnék. Nincsenek ugyan nagyon sokan, de ő meg csak egymaga van. Hirtelen elszánta tehát magát és így szolt.

— Jól van, Sastoll, hát nem bántalak. De ha te ezután bántani akarsz, azt fogom mondani, hogy Sastoll nem vitéz, hanem álnok holló. Menj vissza a vitézidhez. Majd meglátom, mit csinálsz.

Ezzel Róbert leeresztette a puskáját. Sastoll nyugodt lehetett, hogy a mig szorult helyzetéből kieviczkél, nem lesz baja. Hozzá is fogott rögtön, hogy kiszabadítsa magát és nagynehezen végre sikerült is vissza huzódnia. Mikor már egészen szabadon állt kint, még egyszer bedugta a fejét és így szólt:

— Fehér leányka, jó leányka, fehér fiu, jó fiu, Sastoll jó barát.

Ezzel odább állt. De Róbert épen nem valami nagyon volt megnyugodva, hogy jól tette-é, amit tett. Egyrészt örült ugyan, hogy nem ölt embert, mert hát ez szörnyű dolog, még ha ellenséget kell is megölni. De most már mi lesz? Az a Sastoll igazat beszélt-e vagy csak hazudozott, hogy megmeneküljön? Ha nem volna ellenség többé, akkor ajtót lehetne nyitni neki, sőt ki is menni hozzá. Csak hogy nem lehet ám bizni ezekben a vademberekben.

Ha csak egymaga lett volna Róbert, könnyen gondolt volna valami vakmerő menekülésre. Kirohant volna; jól ismeri a tájat; tudja, hol lehet gyorsan elrejtőzni; ha pedig előtalálja a lovát, akkor fűtyőrészve illan odább. Csak hogy itt volt a kis testvérkéje, ezt el nem hagyhatta. Ezt meg köll védenie halálig. Azt nem remélheti ugyan, hogy győzhet egymaga annyival szemben, — de legalább nem engedi könnyen áldozatul magát és hugocskáját, ha Sastoll mégis álnok szószező.

Most hát azt kell legelőször is tudni, mit csinál Sastoll odakint. Róbert óvatosan kémlelődött az ablakból, vigyázva, nehogy lövés találhassa. Amit látott, az nem volt valami nagyon biztató.

Sastoll jó messzire elment a háztól s maga köré gyűjtötte embereit. Hatan voltak mindössze. Nagy tanakodásban voltak, de Róbert jól látta, hogy a házat folyvást szemmel tartják. Aztán látta, hogy a vadak nagy hadonázással vitatkoznak. Néha úgy látszott, mintha mindnyájan Sastoll ellen beszélnének, néha meg mintha egyet értenének vele. Közben pedig dühösen hadonáztak a fegyvereikkel.

— Vitatkoznak valamin, gondolá Róbert, csak az a kérdés, hogy min. Sastoll talán rá akarja beszélni őket, hogy távozzanak... de hátha nem hallgatnak rá?... Nem indulnak, az bizonyos... Nagyon mutogatnak erre felé... álnok gonosz az a Sastoll... alkalmasint arról tanácskoznak, hogyan juthatnának be legkönnyebben.

Hiába gondolt százfélét is, azt ki nem találhatta, miről tanakodnak azok ott a távolban. És csakhamar még inkább meggyőződött, hogy nem valami jóra kell készülnie. Még pedig a kedves lovára került először a sor.

A derék paripa ahhoz volt szokva, hogy a ház körül legelésszen. Most is ott harapdálta a füvet, de az idegen alakok láttára sokszor föl-föltekintett és hegyezgette a fülét. Néha a ház felé nézett, mintha csodálkoznék, hogy a gazdája nem jön hozzá és nem vezeti el. Róbert, a nagy izgalomban, nem is gondolt a lóra, csak mikor látta, hogy annál inkább gondolnak ám rá a vörösbőrűek.

Mert egyszerre csak abba hagyták a tanácskozást és gyorsan elszéledtek, Sas-toll pedig fölült a maga lovára. Róbert már örülni kezdett, mert azt hitte, hogy odább mennek. De csakhamar nagy bosszúságára egészen mást tapasztalt. A vörösbőrűek közül ketten nagyot kerülve, a ló mögé lopóztak és ovatosan hozzá közeledni igyekeztek.

— Jaj a semmirevalók! El akarják fogni a lovamat! kiáltá Róbert.

Az bizonyosan nem is volt másképen. És nemcsak akarták, hanem el is fogták. Mert a ló észrevette ugyan az ellenséget és futásnak eredt, de akkor meg szembe futott a többi ellenségnek, s épen Sas-tollnak, aki lóháton ült. Alig telt bele néhány percz, már elfogták a lovat. Róbertnek nagy kedve lett volna odalőni közéjük s nem is voltak oly messzire, hogy a golyó el ne érhetne volna őket. Már föl is emelte a puskáját; de azután mégis csak újra leeresztette.

— Nem kezdem meg az ellenségeskedést, ez nem volna okos dolog. A lovam oda veszett, de hát ez még nem volna a legnagyobb baj. Csak most már beérnék vele és odább állnának.

Csakhogy a vörösbőrűek ezt nem tették, Sas-toll leszállt a lóról, egymáshoz kötötte a két lovat s egyik emberének mutatta hova vezesse. Maga pedig megint tanakodni kezdett a többi vitézeivel. Róbert látta, hogy nem teljesül, amiben reménykedett. Azt hitte, Sas-toll mégis csak beváltja a szavát, csak egy kis zsákmányt szerez, beéri a paripával. De hát a lovat elfogta és mégis marad.

(Vége következik.)

BÜNBÁNÓ SÁRIKA.

SEMMIKÉP sem volt a kis Sárika megelégedve. Csak azt nem tudta igazán, kire haragszik: magára-e vagy másokra? Csupán az volt bizonyos, hogy haragudott, tehát duzzogott. És mert duzzogott, tehát olyan csúf képet csinált, hogy mások is csunyán néztek rá. Ezért meg még inkább duzzogott.

Az lett a vége, hogy mikor este lefekvésre indult, a mama meg sem csókolta, magához sem bocsátotta, hanem szigoruan parancsolá:

— Menj aludni! És holnapig gondoldj jobbat.

Ez már régen, vagy talán még soha sem esett meg rajta. A mama igazán kegyetlen. Hát mit kíván még egyebet, mint amit Sárika már megtett? Hát olyan nagy dolog volt az a kis befőtt, hogy anynyi ideig haragszik miatta.

Ott volt a befőttes tál, szépen előkészítve oszonnára. Minek hagyták kint a pohárszéken? Mi tagadás benne, Sárika szeretett torkoskodni, s a mint a jó csemegett megpillantotta, nem birt ellenállan. Kiszedegette belőle a legszebb dara-

bokat és aztán el akart illanni. De hát nem volt szerencséje. A mama éppen akkor nyitott be és mindjárt gyanakodni kezdett

— Miért szaladsz oly nagyon? Mit csináltál itt?

— Én...? Semmit, éppen semmit...

— Megállj csak, hadd nézek körül... Hát itt a befőttes tálból ki torkoskodott?

Hiába való lett volna eltagadni, mert még ott volt a nyoma a Sáríka ujjain. A mama tehát kiszabta a büntetést, a melynek az volt a vége, hogy Sáríkanak végre bocsánatot kellett kérnie.

No hát, meg is tette. Nem szívesen tette; durezás, haragos képet vágott hozzá; de hát az már csak nem is kellemes multság, ugy-e bizony? Hanem a mama valami mást gondolt, mert hidegen elutasította Sáríkat és kereken kimondta, hogy ez így nem elég, gondolja meg jobban. Es amíg jobban meg nem gondolta, ne merjen a mamához közeledni.

Igy tehát nagyon elégedetlenül indult Sáríka nyugalomra. Testvére Vilmácska látta ezt jól és sajnálta is, de nem segíthetett rajta.

— Holnap is rossz napod lesz Sáríka, ha így folytatod, mondá.

Sáríka előre félt. De hát mit tegyen?

— Hiszen már kértem bocsánatot! mondá.

— Kértél, de hogyan? Gondolj csak vissza rá... szépen, őszintén és igazi megbánással kérted? Elhihetted a mama, hogy csakugyan beláttad a hibádat?

Sáríka nagyot nézett.

— Nem... azt nem hihetted, mert magam sem éreztem úgy... Oh, most már tudom... de hát most már mit csináljak? A mama oly nagyon haragszik, nem is bocsát magához! És zokogva hajtotta fejét Vilmácska ölébe. (L. a képet a 363. lapon.)

— Ha tudnám, hogy most őszintén beszélsz, akkor megpróbálnám, hogy szóljak melletted, mondá Vilmácska.

— Oh, tedd meg, most már igazán bánom, amit tettem!

Nem sokára ott volt Sáríka a mama karjai közt, ki megsimogatta, megölelte és szelíden, de komolyan mondá:

— Most már megbocsátok, mert látom, hogy igaz a megbánásod. Mert csak az olyan bocsánatkérés ér valamit, mely őszinte szívből ered. Daczosan, duzogva és igazi megbánás nélkül pusztá szóval hibát jóvátenni nem lehet!

RÉGI NÓTA DUDJÁRA.

*FAKÓ lovam fel van kantározva,
El is megyek Palikához rajta.
Gyi te fakó, szikrázzék a patkó,
A kis ücsém de kedvemre való!*

*Hallod-e te Bojtor kutya szógám,
Az én lovam sörénye nem lóg ám;
Meg van nyirva, merev mint a kefe,
Farka sincsen, még is jó a kedve.*

NÉGY KIRÁLYI GYERMEK.

(Képpel a czimlapon.)

AZT kérdezte tőlem a napokban egy kis olvasóm, szép öreg bötüs levélben, hogy nem tudok-e még más olyan kis király-leányokat és kis királyokat, a melyenkről most nem régiben irtam. Olyan piczike kis király bizony mostan-

ság nincs több, hanem kis királyi gyermekek vannak. Hát most megint bemutatok egyszerre négyet is a szomszédból.

Igen, éppen csak a szomszédból, mert ezek a mi királyunk jó barátjának, a porosz királynak és német császárnak a gyermekei. Tulajdonképen öten vannak, de a legkisebbik még olyan kicsike, hogy nem igen tud a maga lábán megállani, azért hát nem is állították oda a négy testvére közé.

Mert ezek mind nagy vitézek ám, kivéve a kis királykisasszonyt. Láthatjátok, hogy a legnagyobbik köztök, Vilmos herceg, valósággal katonaruhát visel is. De büszke is reá és úgy parancsol a kis öcsseinek, akár a káplár a regrutának. És tudja is a módját, mert ő neki meg egy igazi nagy bajszos káplár a mestere. Attól igazán tanulnia kell a katonáskodást, hogy mire nagyobbra nő, már ugy tudhassa mint az írást-olvasást. Neki tehát csak félig játék a katonásdi, félig már komoly munka. Így már aztán úgy gondolom, az én kis olvasóim közül sokan nem cserélnének vele, mert ők csak addig játszanak katonásdit, amíg kedvök telik benne.

A kisebb királyfiak még csak ólomkatonákkal játszanak, de nem sokára sorra kerül, hogy ők is komolyabban fogják tanulni. Mert a kis királyfiaknak nem olyan könnyű ám az életök, mint sokan hiszik. Persze hogy pompás palotában laknak, van is játékszerök, a mennyit csak kívánnak, szép is, drága is. De nem tölthetik az idejüket csupa játékkal és mulatsággal, hanem szigoruan rendet kell tartaniok és végezniök a sokféle leczkét, melyet nagyon korán megkezdenek.

A négy kis királyi-gyermek közül a két nagyobbik már szorgalmasan tanul. A legnagyobbik, a ki a trónörökös, természetesen már legtöbbet tud, de a másik is, a kinek Frigyes a neve, már forgatja a könyvet. Még pedig nem bizzák rá,

mint némelyik iskolás fiura, hogy jól tanulja-e meg a leczkét vagy roszul. Ott van mellette a tanító és a kis királyfi addig nem mehet játszani, mulatni, a mig pontosan és jól el nem végezte a dolgát.

Nyáron nekik is szabad idejük van s mennek szép falusi vidékre, a hol kedvökre szaladgálhatnak. Télen is ki-kisértálnak s ha van hó, ugy eljátszanak a hólabdázással, mint akármely más kis fiuk. Csak az a bajuk, hogy nincs annyi pajtásuk, mint más fiuknak, mert hát a királygyermekeivel nem játszhatik akárki. Pedig az sokkal mulatságosabb, ha többen vannak a játéknál.

Mint látjátok, a királyfiak sem tehetnek egyebet, mint amit ti tesztek. Mert akár palotában, akár szerény házikóban, mindig egyforma a gyermek kötelessége: tanulnia kell, hogy majd ha nagyra nő, becsületet vallhasson és jól végezhesse feladatát.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet
21-dik számában közölt szővejtvény me-
fejtése:

Álom
Ólom
Malom
Lomb
Lom.

Helyesen fejtették meg: Marzós Elvira, Karsai Magda, Hirsch Szeréna (részben), Reinitz Béla, Szily Irma, Földes Livia, Schunda Károly, Schlesinger Felix, Fort Ferencz, Messer Rudolf, (hiányosan), Bárány Katicza (részben), Máder testvérek, ifj. Szücs Jenő, Brüll testvérek, Grósz Mariska (részben), Kherndl Margit (részben), Schillinger Margit, Ungár Rózsa, Uferbach Gizella, Zipser Cornelia, Regina és Árpád, Mayer Hedvig, Máday Andor és Pista, Salzer Ernő, Bartók Béla, Bernáth Dezső, Fábian Miklós, Evva Margit és Feri, Spitzer Hedvig, Roheim Ilona és Irénke, Végh Józsa, Fon Imre, Wodiáner Olga, Wetzl György, Proszvimmer Béla, Ritter Lala és Sanyi, Kelemen Ilonka (részben), Moesz Etelka és Iza (részben), Schlichter Emma, Vilma és

Misi (hiányosan), Patay Tibor, Reich Irén, Lászlófalvy E. Margit és Árpád (részben), Farkas Etel, Gizella és Vilma (részben), Bottlik Pista (részben), Reich Olga, Schönwald Sarolta és Albert, Engelmann Sidonia, Bajusz Elek, Kábdébó Jancsi (részben), Riszdorfer Erzsike, Lamm Zsiga (részben), Kalits Mariska, Magyar Margit, Michaelis Aranka és Ilonka (részben), ifj. Szilágyi Imre (részben), Stein Andor és Pál, Kiss Paula, gr. Pongrácz Micza, Schönwald Sarolta, Visontai Ilonka. Führer Ilonka és Tusak Angyalka.

*

A »KIS LAP« XXXVII. köt. 21-dik számában közölt kockás betűrejtvény megfejtése:

N	a	g	y	L	a	j	o	s
A	m	e	r	i	k	a		
GY	é	m	á	n	t			
L	i	p	ó	t				
A	r	a	n	y				
J	u	h						
O	k							
S								

Helyesen fejtették meg: Patay Tibor, Kenessey Ilon, Kelemen Ilon, Toldy Ernő, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Kábdébó Jancsi, Reich Olga, Bajusz Elek, Schönwald Sarolta és Albert, Engelmann Sidonia, Bottlik Pista, Reich Irén, Ritter Lala és Sanyi, Hadzsy Olga és Duczi, Moesz Etelka és Iza, Schlichter Misi, Király Mariska és Erzsike, Wodiáner Olga, Fon Imre, Wetzel György, Simkovich Erzsike, Fischer Oszkár, Opris Angela és Valeria, Végh Józsa, Gerő Jolán, Roheim Ilona és Irénke, Spitzer Hedvig, Evva Margit és Feri, Fábian Miklós, Bernáth Dezső, Máday Andor és Pista, Bartók Béla, Salzer Ernő, Mayer Hedvig, Zipser Cornelia, Regina és Árpád, Hartyáni Imre, Schaar Elemér és Kornél, Farkas Etel, Gizella és Vilma, Uferbach Gizella, Weisz Cornelia, Ungár Rosa, Schillinger Margit, Kherndl Margit, ifj. Szücs Jenő, Grósz Mariska (hiányosan), Brüll testvérek, Bosits Miklós és Károly, Mäder testvérek, Zádor

Béla, Bárány Katicza, Messer Rudolf, Posztóczky Margit, Schunda Károly, Fort Ferencz, Reichlin Rosa, Maller Margit és Imre, Polchy Pista, Széll Erzsike, Mérei Sándor, Flak Flora, Végh Irén és Dezső, Szeder Annuska, Lamm Zsiga, Riszdorfer Erzsike, Buzáth Mariska és Jolánka, ifj. Szilágyi Imre, Magyar Margit, Kalits Mariska, Michaelis Aranka és Ilonka, Bernáth Emil, Stein Andor és Pál, gr. Pongrácz Micza, Wetzel Ernő, Záborszky Anna, Führer Ilonka és Tusak Angyalka, Visontai Ilonka, Horváth Regináld, Czukor Margit, Boross József, Silberstein Rosa és Serena, Schönwald Sarolta.

*

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 20-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Reich Irén, Bottlik Pista, Reich Olga, Engelmann Sidonia, Schönwald Sarolta és Albert, Bajusz Elek, Toldy Ernő, Kábdébó Jancsi, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Lamm Zsiga, Riszdorfer Erzsike, Koritsoner Margit, Szalay Jolán és Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szász Gabrielle. Korodat tekintve, munkácskád dicséretet érdemel. De innen a közölhetőségig még hosszú az út. — **Engelmann Sidonia.** A rejtvényt jól megszerkesztetted. Közlése csak annyiban mulik, hogy a »Rezső« nevet nem lehet névül elfogadni. A »Dezső« nyomán készítette azt egy valaki, akinek semmi érzéke a magyarosság iránt. Ilyformán bátran megtehetted volna Adolfot »Ezső«-nek, Józsefet »Jezső«-nek, Ludolfot meg »Lezső«-nek. Ugy-e bár furcsán hangzanának ezek a mondva-csinált magyar nevek? Rejtvényedet dolgozd át s küldjed be újra. — **Vargha Lina, Brüll Eli, Jeszenák Pista.** Uti benyomásaimat, sajnós, a »K. L.«-ban nem közölhetem. Annýt azonban gondolhattok, hogy mint minden látogatója a párisi világtártnak, én is lelkesedtem rajta. — **Mayer Hedvig.** Gyakorlatnak jó. De versikédnél nagyobb örömet szerzett nekem az, hogy Lajoskával együtt szerencsésen kiláboltatok a betegségből. — »A fehér róza« hangja kedvesen bánatos, de kuszán van elmondva. Ugy látszik, szerzője olvasott egy hasonló kis mesét, s ennek hatása alatt írta meg a magáét. Ha megvan, mint sejtem, inkább a fordítást kérem. — »A kirándulás.« »Apa névnapján.« Bizonyos gyakorlottságot, itt-ott egy-egy találó vonást nem lehet elvitatni e kísérletektől; de egészben a közölhetőség magasabb mértékét még nem ütik. A kézirat egy hétig átvehető. — **Bartók Béla.** A »Kis Lap« iránti vonzalomban sok ezer kis pajtásod osztozkodik. Örvendek rajta, mert an-

nak a jele ez a ragaszkodás, hogy igazi jó barát-
nak valljátok a Forgó bácsi »Kis Lap«-ját.
A rejtvényeiből egyet fölhasználok. Mellesleg
jegyzem meg, hogy igen ügyesen vannak raj-
zolva. A te rajzaid? Kérdésedre: tudok-e néme-
tül s szükséges-e tudni azt a nyelvet, csak azzal
felelhetek, hogy igenis tudok s fölülte szükséges-
nek tartom, hogy tudjon minden magyar ember.
Ez nem árt, sőt inkább használ az igazi haza-
fiségnak. — **Spitzer Hedvig.** Első levélnek igen
szép írás. Köszönöm, hogy megemlékeztél ró-
lam. — **Salzer Ernő.** Mit kértél vagy kérdez-
tél tőlem, hogy válaszomat várod? Csak nem
üzenhetek minden megfajtásra külön? Megkö-
szönnék minden olvasó társaid, ha a »Kis Lap« fele tele
volna ily üzenetekkel — *Több levélről a jövő
számban.*

BÜNTETÉS.

T. V., F. J., E. E., M. M. és K. gyűrött s
tépett szélü levelei nem érdemelnek figyelmet.

Jótekonyság.

— Nyomorgó művész és családja. —

(Levél Forgó bácsihoz.)

Igen tisztelt kedves Forgó bácsi!

A »Fővárosi-Lapok«-ban a múlt héten
jelent meg »Nyomorgó« ezimen egy elbeszélés,
melyet Hevesiné-Sikor Margit asszony írt. Ez
a történet nincs légből kapva. Való igaz törté-
net az, melyet a nemes szívi író azert bocsá-
tott a közönség elé, hogy annak figyelmét egy
szenvedő családra terelje. A család-apa tehet-
séges akadémiai festőművész, de egész életében
a legnagyobb küzködéssel sem birt családjának
nyugalmas, biztos életmódot szerezni. A leg-
nagyobb inség szállt e szerencsétlenekre, főkép-
pen most, hogy beköszönt a zuzmarás hideg
tél s a szegény gyermekeknek sem meleg ruhá-
zatjuk, de még csak cipőjük sincsen és meztláb
kell járniok a fagyban-hóban. Kicsiny szobájok
füttetlen, hideg és nyirkos. A levegő benne
dohos, egészségtelen. A törött ablakon be-besü-
vit a szél, a tetőn keresztül csöppög az eső.
A szegény apát elgyengíté a nyomor, az éhség.
Kezeit össze zsugorítá a hideg. Alig bírja tar-

tani az esetet. Ám azért mindig munkát keres,
de hát nem kap. Vagy ha kap is, művészetét
oly silányul díjazták, hogy az árából még csak
kenyérre való sem telik, pedig *nyolcz* kicsiny
kéz esd feléje könyörögve. »Apa, csak *egy
falatka* kenyéret adj!« Nyolcz élő gyermeke
volt. Kettejét már elvitte az éh-halál. A nagyobb
gyermekek már felfogják (ugy ahogy) e szó
értelmét »nyomorgó«; de a kisebbek sirva, könyö-
rögve esdnek kenyérért, nem is sejtve, mekkora
fájdalmat okoznak vele a szülői kebelnek.

A minap nagymamám névnapját ünnepel-
tük meg s bizalmasabb barátainkat felkértük,
hogy valami csekély összeggel enyhítsék e sze-
gény, elhagyott család nyomorát. Nehány forint
össze is gyűlt már. Anyám engem is felszólított,
adnék egy pár tizeskét a zsebpénzemből. S én
nem tudtam adni, mert már elfogyott az utolsó
krajezárig. Nem adhatok pénzt, de — gon-
dolám — mást talán tehetek értük én is.
Irok Forgó bácsinak, ő lesz olyan jó, hogy kis
olvasói közt gyűjtést rendezzen e nyomorgó
család számára. Bár segíthetnének a gyermekek
a gyermekeken! Tudom, olvasó-társaimnak
mindnek van több-kevesebb zseb-pénze, vagy
nehány félretett tizeskéje, melynek egy részét
szívesen szánja e célra. Azért kérem, ha helyes-
nek látja, tegye közzé soraimat a »Kis Lap«-
ban, s hívja fel kis olvasó társaimat az adako-
zásra. Elsején, mikor havi pénzemet megkapom,
én is küldök 1 frtot.

Budapest, 1889 decz. 2.

Hű kis olvasója

SZÜTS OLGA

Ferenziek tere 5. szám.

E melegen érzett sorokhoz nincs mit
hozzá fűznöm. A szerencsétlen család ki- és
holléte előttem tudva van. Nyomorát nem
illik tetézni azzal, hogy a nevét kiírjam.
A szerencsétlenségnek is megvan a maga
szemérme. A könyör-adományokat legott
a rendeltetésök helyére fogom juttatni.

Forgó bácsi.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességü ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meg hozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyaritá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. *Nyolcz szines képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Szines kemény kötésben s több fametszetü képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, színmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Szines táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból Pulszky Ágost. Egy könyvomatü czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyvomatü képpel. Szines kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Szines kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP“ némely évfolyamainak számos szép képpel diszesített kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általánosn elterjedt Ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsatő.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélyék.	Nándor. — A Wolfsbühl melletti kápolna.
Tannenburgi Róza.	Jozafát királyfi.
Eustachius.	A piros és fehér rózsák.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A vadon virágai. — Lajos.
A jó Örzse.	Schmid Kristóf életrajza. — Szinjátékok.
A báránka.	
Paulina.	

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska. 262 szines ábrával s fametszettel. Szines táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kőrajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet vesélyei. A francia Akadémia által koszorozott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Szines kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füssy Tamás*. Szines táblába kötve 1 frt.